

SARA STORM

*Jos ei heilaa
helluntaina...*

Sara Storm

Jos ei heilaa
helluntaina...

SAGA Egmont

Jos ei heilaa helluntaina...

Cover image: Shutterstock, Unsplash & Midjourney
Copyright © 2024 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727316840

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Hyvää loppuelämää!

Työvuoroa oli jäljellä enää kolme pysäkinväliä, kun sitruunan-keltaiseen takkiin pukeutunut vaalea nainen vilkaisi lähestyvän ratikan suuntaan – ja sitten astui suoraan ajoradalle. Vanessan käsi singahti painamaan äänimerkkiä.

Kilkatus ei saanut keltatakkista peruuttamaan takaisin jalkakäytävän puolelle, vaan hän lähti ylittämään tietä. Vanessa veti ajokahvan jarrutusasettoon. Nainen koikkelehti keskellä kiskoja korkeilla tolppakoroillaan. Hän horjahti.

Vanessan sydän hyppäsi kurkkuun. Hän löi pikajarrun pohjaan. Vaunu alkoi kilkattaa äänimerkkiä. Se nytkähteli ja kuului kolinaa, kun kiskojarru kytkeytyi päälle. Vanessa kuuli älähdyksiä ja kiljaisun, kun joku seisomassa ollut matkustaja ilmeisesti muksahti nurin äkkijarrutuksen vuoksi.

Vaunu pysähtyi. Keltatakkinen nainen oli ehtinyt kadun yli ja jatkoi siellä matkaansa aivan kuin mitään kummempaa ei olisi tapahtunut, vaikka raitiovaunun keula oli nyt siinä kohdassa, jossa hän oli ollut vain pari sekuntia aiemmin.

Vanessan käsi tärisi ajokahvalla. Hänen teki mieli siitä paikasta avata ovi ja syöksyä ulos ripittämään naista. Helvetin hullu, hän olisi halunnut huutaa tälle. Miksi sinä leikit hengelläsi? Etkö sinä tajua, että tämä ratikka painaa kymmeniä tuhansia kiloja ja pysähtyy hitaasti?

Ei hän tietenkään voinut mihinkään lähteä. Hän veti kolme kertaa hitaasti henkeä ja työnsi ajokahvasta vaunun liikkeelle. Vauhti kiihtyi kahteenkymmppiin, ennen kuin tuli aika jarruttaa pysäkillle. Siellä hän jatkoi hengityksensä tasaannuttamista samalla kun katsoi monitoreja, jotka näyttivät kamerakuvaa vaunun sivuilta. Muutama ihminen purkautui ulos. Yksi mies huitoi käsillään ja selitti jotain toiselle miehelle, näytti äkäiseltä. Ehkä hän oli se, joka kaatui ratikan lattialle jarrutuksessa, Vanessa ajatteli. Hyvin näytti kävely kuitenkin tältä onnistuvan. Onneksi. Saattaisi mies silti tehdä Vanessan ajamisesta valituksen liikennelaitokselle. No, siinäpä sitten.

Ovet sulkeutuivat, punainen valo paneelissa sammui ja Vanessa työnsi kahvasta vaunun taas liikkeelle. Hän vilkuili kadun varsille ja yritti samaan aikaan vakuuttaa itselleen, ettei kannattanut olla vauhko. Tuollainen kiskoille koikkelehtiminen ei ollut niin yleistä, että sitä samana päivänä tapahtuisi monta kertaa. Sitä paitsi vuoro olisi ihan kohta ohi. Vanessa voisi mennä kotiin ja unohtaa keltatakkisen typeryksen.

Jarrutus, toinen pysäkki, ovet auki, matkustajia ulos, matkustajia sisään, ovet kiinni, liikkeelle. Vanessa melkein laski sekunteja, kun vaunu lipui kääntöpaikkaa kohti. Hän näki jo liikennelaitoksen pienen valkoisen sähköauton parkissa puoliksi jalkakäytävällä. Auton kupeella Samuli imi sähkötupakkaansa.

Vanessa jarrutti pysäkillle ja valmistautui lähtöön. Hän otti

takkinsa ja reppunsa ja työnsi pleksioiven auki, kun paikalle horjahteli juopon näköinen, laiha ja nuhruisesti pukeutunut ukko.

– Ei siinä suojatietä ollut, olisit ajanut vaan sen ämmän yli, äijä alkoi neuvoa. – Turhaan jarrutit.

– En nyt sentään turhaan, Vanessa kommentoi niukasti.

Punanenäinen ukko ei onneksi jäänyt jankkaamaan enempää, vaan hoippui ulos ratikasta keltaisen Alepa-muovikassinsa kanssa. Hänen jälkeensä jäi ilmaan paksu vana vanhan viinan ja likaisten vaatteiden tunkkaista lemua. Vanessa poistui ratikasta hengitystään pidätellen. Hän ei halunnut ajatella sitä, millaisessa kunnossa penkki mahtoi olla haisulin jäljiltä.

– Hei beibi, mikä meininki? Samuli kyseli ja halusi heittää yläfemmat.

– Aika huono, Vanessa huokaisi. – Parempaa työvuoroa sinulle!

Samuli säteili kilpaa auringon kanssa pujahtaessaan ohjaamoon. Hän oli Vanessan nuorin kollega, 22-vuotias ja täynnä intoa. Vanessa piti hänestä, mutta juuri nyt edes Samulin iloinen olemus ei piristänyt häntä. Vanessan oma olo oli niin voipunut, että hän halusi nopeasti vain pois ihmisten ilmoilta, kotiin ja peiton alle. Ensin oli kuitenkin hypättävä auton rattiin ja ajettava varikolle.

Imurin ääni tervehti Vanessaa rappukäytävässä. Ei voi olla totta, hän ajatteli. Juhanihan oli imuroinut koko huushollin perusteellisesti eilen. Vai oliko se toissa päivänä? Joka tapauksessa aivan äsken. Mies oli yli tunnin huudattanut imuria ja sen pörinän läpi pitänyt puisevia luentoja siitä, miten lattialistat oli tärkeä imuroida joka kerta, ja kuinka mattojen reunaosat piti imuroida myös alapuolelta. Vanessa oli yrittänyt katsoa televisiota ja tuntenut li-

kipitäen raivoa, kun mies oli vain jatkanut tahkoamistaan, vaikka ilmassa oli jo tuoksahtanut ylikuumentuneen imurin moottori. Hän oli alkanut epäillä, että Juhani oli ärsyttänyt häntä tahallaan.

Imurin ääni voimistui, kun Vanessa avasi asunnon oven. Heikko toivo siitä, että ääni olisikin tullut naapurista, lopahti siihen paikkaan. Kyllä se oli Juhani, joka taas siivosi täällä maanisesti. Vanessa harmitti.

Hän oli panemassa takkiaan naulakkoon, kun Juhani ilmaantui näkyviin olohuoneen puolelta jo kiusallisen tutuksi tullessa siivousasussaan, punaisissa verkkareissa ja hihattomassa t-paidassa. Vanessan nähdessään hän kumartui sammuttamaan imurin.

– Moi, miten sinä nyt taas siivoat? Vanessa kysyi.

– Sanotko sinä ”taas”? Juhani ihmetteli. – Tänäpä on lauantai, viikkosiivouksen päivä. Näinhän me sovimme, että lauantaina siivotaan huusholli yhdessä. Minä jo aloitin, mutta voidaan jatkaa yhdessä.

– Ei voida, Vanessa sanoi. – Minä en siivoa sellaisina lauantai-päivinä, kun olen ollut töissä. Menen suihkuun, syön jotain hyvää ja otan rennosti.

Juhani näytti harmistuneelta.

– Etkö sinä voisi syödä välipalan ja sitten samaan hieken luututa lattiat, ennen kuin menet suihkuun? hän ehdotti. – Sen jälkeen voisit sitten relata vaikka koko loppupäivän. Minä olen nimittäin jo pyyhkinyt pinnat ja voin joustaa sen verran, että jynsänsään hellan ja tiskipöydän, vaikka nyt olisi ollut sinun vuorosi.

Vanessa katsoi avomiehensä kurttuista otsaa, kuunteli tämän tyytymättömänä kärisevää ääntä ja ajatteli, että hän oli kyllä ollut hullu, kun oli tullut muuttaneeksi yhteen Juhanin kanssa. Jos hän olisi edelleen asunut yksin yksiössään, hän olisi jo retkottanut

sohvalla ja poksauttanut auki kylmän juomatölkin. Vaikka suorastaan oluen. Jos hän olisi nyt mennyt sohvalle juomaan olutta, olisi Juhani varmaan lähtenyt päästään irti. Siivoamaan hän ei kuitenkaan ryhtyisi, sen mies saisi luvan uskoa.

– Minä en luuttua, Vanessa sanoi tiukasti. – Olen ihan poikki, ja minulla oli kamala työvuoro. Melkein ajoin ihmisen yli.

– Sinä et siis tule vähääkään vastaan, vaikka minä tulin, Juhani puuskahti tuohtuneella äänellä. – Selvä! Tämä muistetaan!

– Että mitä, Vanessa pärskähti hiukan huvittuneena Juhaniin loppukaneetista, joka oli hänestä kuulostanut lapselliselta. – Niin että sinä jäät oikein katkeraksi siitä, etten minä suostu tänään siivoamaan?

Juhanin huulet puristuivat ruttuun ja silmät siristyivät pyöreiden silmälasien takana. Oli selvää, että hän loukkaantui verisesti Vanessan huvittumisesta. Hänelle siivoaminen oli vakava asia, jolla ei olisi pitänyt pilailia, Vanessa tajusi.

– Kyse ei ole vain tästä päivästä, Juhani ärähti ja työnsi imurinpötkön kädestään. – Minä en olisi välttämättä halunnut käydä tätä keskustelua juuri nyt, kun sinä tulet väsyneenä töistä ja siivous on kesken, mutta ehkä tämä pitää vain hoitaa alta pois!

– Vai niin? Vanessa hämmästyi. – No, anna tulla sitten. Tai odota sen verran, että minä otan jotain juomista.

Juhani seisoi keittiön ovensuussa ja katseli leukaperät kireinä, kun Vanessa otti jääkaapista limsatölkin ja avasi sen.

– No? Vanessa kysyi otettuaan pari kulausta.

– Minä olen siivonnut kaksi tuntia putkeen, enkä jaksa olla nyt kovin diplomaattinen sanankäänteissäni. Sanon siis ihan suoraan, että sinä olet possu, ja se käy minun hermoilleni, Juhani täräytti.

– Vai possu, Vanessa hirnahti yllättyneenä ja joutui yskimään

hetken, koska oli vetänyt pari pisaraa limsaa henkeen. – Tuota. Saisinko kuulla jotain perusteluja?

– Toki! Niitähän riittää, Juhani äyski.

Sitten alkoi ripitys, jota Vanessa kuunteli koko ajan ällistyneempänä. Juhani alkoi luetella melkein pä päivä kerrallaan, miten oli heidän vähän yli kaksi kuukautta kestäneen yhteiselämänsä aikana jatkuvasti tehnyt kotitöistä suuremman osan kuin Vanessa. Vain ruuanlaittovuoroistaan Vanessa oli pitänyt kiinni, kaikki muu oli jäänyt häneltä retuperälle, Juhani syytti. Hänen mielestään Vanessa toi kaupasta mitä sattui ja unohti usein tärkeitä asioita. Hän valitti, että täytti ja tyhjensi tiskikoneen vähintään seitsemän kertaa kymmenestä, ja että pyykkihuolto oli ollut lähes kokonaan hänen harteillaan.

– Sinä et viikkaa kaappiin edes omia vaatteitasi, kun ne tulevat pyykistä, vaan ne lojuvat päiväkausia läjässä, Juhani marmatti.

– Ei ole totta, Vanessa ähkäisi. – Aina minä ne olen kaapittanut. Ehkä joskus ovat olleet pari päivää läjässä, ja mitä sitten? Enkä minä ehdi täyttää tiskikonetta, kun sinä olet aina kärppänä tekemässä sitä. Ja imuroimassa...

– Jos minä jäisin odottamaan sinun tekemisiäsi, me hukkuimme paskaan! Juhani huusi.

Se oli jo niin paksua, että Vanessa ei heti keksinyt mitään vastaväitteitä, vaan tuijotti Juhania korviaan uskomatta. Kuka tuo ihminen on, hän ihmetteli ja vastasi itselleen: en ole varma, mutta sen tiedän, etten halua asua enää saman katon alla hänen kanssaan.

– Kuule Juhani, hän sanoi. – Minusta sinä olet ikävä ihminen, ja sinusta minä olen possu. Niin että ei tässä taida olla mitään järkeä.

– Niin missä? Juhani ihmetteli.

– Siinä, että me jatkamme yhdessä asumista, Vanessa sanoi. – Eiköhän ole aika tunnustaa, että tuli tehtyä virhe.

Juhani näytti hämmästyneeltä. Tätä hän ei selvästikään ollut osannut odottaa, vaikka oli itse hyökännyt.

– Oletko sinä tosissasi? Sinä siis mieluummin eroat kuin suosittu siivoamaan? Uskomatonta, hän päivitteli.

– Minä siivoan, mutta selvästikään en niin, että se kelpaisi sinulle, Vanessa sanoi. – Sinun siivoamisesi taas muistuttaa pakkomiellettä, ja sellaiseen minä en lähde.

– Vai on se pakkomielle, jos mies haluaa asua siistissä kodissa! Johan pomppasi! Juhani huusi ja ryntäsi ulos keittiöstä.

– Mihin sinä menet? Vanessa huuteli hänen peräänsä. – Eikö tämä asia pitäisi puhua nyt selväksi asti?

Juhani oli mennyt makuuhuoneeseen ja aukoi siellä kaappeja.

– Minun puolestani tämä on jo täysin selvää, hän siihisi ja heitelti vaatekaapista paitoja ja housuja sängylle. – Sinä haluat elää läävässä, mutta minulle se ei käy. Minä siis poistun, niin saat rypeä rauhassa.

– Poistut, Vanessa toisti. – Siis niin kuin että tämä asunto jää minulle?

Juhani vilkaisi häntä häijyisti, ennen kuin alkoi sulloa vaatteita laukkuun.

– Niin, onhan tässä toki liikaa siivottavia neliöitä sinulle, hän sanoi. – Todella paljon liikaa! Voithan sinä muuttaa pienempään. Haluatko, että minä jään tähän? Käy sekini.

Vanessa nielaisi. Hän piti tästä asunnosta. Hänestä oli ihanaa, että ympärillä oli tilan tuntua – oli reilun kokoinen makuuhuone, ylellisen avara tupakeittiö ja pienempi makuuhuone, josta he olivat suunnitelleet kuntoiluhuonetta. Lasitettu parvekekin oli iso. Se antoi etelään, ja Vanessa oli jo suunnitellut, mitä taimia hakisi

sinne kohta puutarhalta – ruukuissa kasvavia tomaatteja ja mini-kurkkuja, amppeлимansikoita, yrttejä ja kukkia. Tämä asunto oli Löytö isolla L-kirjaimella. Vastaavia tuli tämän kaupungin vuokramarkkinoilla vastaan ani harvoin.

– Oikeastaan, hän sanoi nöyrällä äänellä. – Minä jäisin tähän tosi mielelläni.

Hänen helpotuksekseni Juhani ei alkanut väitellä asiasta.

– Sopii hyvin, mies äsähti ja veti laukun vetoketjun kiinni niin, että se kiljahti. – Tulen pakkaamaan ja hakemaan loput tavarani myöhemmin. Tehdään silloin yhdessä hankituista tavaroista jako.

Hän lähti kasseineen eteiseen. Vanessan olo oli hiukan epätohdellinen. Näinkö ihmiset erosivat avoliitosta, hän ajatteli. Kahdet housut, viisi paitaa, kasa sukkia ja kalsareita kassiin ja menoksi, niinkö? Vai oliko Juhani tässäkin asiassa poikkeuksellisen tehokas ihminen? Vanessa ei tiennyt, koska tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän lapsuudenkodistaan muutettuaan oli asunut yhdessä toisen ihmisen kanssa. Tämän perusteella vaikutti ilmeiseltä, ettei hän osannut jakaa kotiaan kenenkään kanssa. Ehkä hän asuisi loppuelämänsä ajan yksin...

– Tämän minä varmaan voin viedä mennessäni saman tien, Juhani sanoi.

Hän oli tarttunut imuriin. Vanessa räpytteli silmiään hämmästyneenä.

– Joo...

– Me ostimme tämän yhdessä, mutta sinä saat sen yhdessä ostetun pyykkikoneen, Juhani sanoi. – Eikä sinulla sitä paitsi olisi tälle paljoa käyttöä.

Sillä lailla. Vanessa oli melkein jo kysynyt, mihin mies oli mennossa ja aikonut ehdottaa, että tämä ottaisi pienen aikalisän – hänen puolestaan Juhani ei olisi ollut pakko lähteä täältä tällä

Ristiriitaisia tunteita ja säkenöivää rakkautta

Ratikankuljettaja Vanessa tulee kotiin raskaan työvuoron jälkeen ja ajautuu jälleen riitelemään siivoamisesta avomiehensä kanssa. Kesken kiistelyn Vanessa päättää saaneensa tarpeeksi. Tulee ero, ja Vanessa jää yhteiseen unelmakotiin yksin.

Vanessa alkaa rakentaa elämäänsä omilla ehdoillaan. Yllättäen samassa talossa asuvan jalkapalloilija, Jori Kolkanpää, alkaa kuitenkin ilmestyä Vanessan tielle milloin missäkin. Mutta hänhän on perheellinen mies, ja onnellisesti naimisissa. Ristiriitaiset ajatukset ja vatsaa kipristelevät tunteet saavat Vanessan pyörälle päästään. Miten edetä, kun miehen aikeista ei ole takuuta?

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.